

kona. Ani dle řu 20 ani dle řu 61 knih. zák. není přípustnou knihovní poznámka žaloby na knihovní postup knihovní pohledávky.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1925, R I 925/25.)

Návrhu, by byla knihovně poznamenána žaloba o postup pohledávky i se zástavním právem na nemovitosti, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Dle řu 61 knih. zákona jest poznámka žaloby přípustna pouze tehdy, má-li žalobkyně své právo knihovně zapsáno. Tohoto předpokladu zde není, poněvadž žalobou uplatňuje se právo, pro žalobkyni posud knihovně nezapsané, totiž nárok na knihovní postup hypotekární pohledávky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobkyně domáhá se, jak z jejího návrhu vysvítá, nejen výslovným návrhem na povolení prozatímního opatření obstavkou, o němž dosud ani v první stolici ještě rozhodnuto není, nýbrž i navrženou knihovní poznámkou žaloby prozatímního zajištění svého žalobou uplatněného nároku na knihovní postup knihovní pohledávky, neboť v návrhu podrobně odůvodňuje a osvědčiti hledí nebezpečí, které hrozí uskutečnění jejího nároku z jednání žalovaného. Nejde o nárok peněžitý a, ježto ř 382 ex. ř. zajišťovací prostředky uvádí jen příkladmo, lze sice připustiti, že k zajištění takovýchto nároků jsou za ostatních zákonných podmínek přípustny též jiné zajišťovací způsoby v řu 382 ex. ř. neuvedené. Navržené zajištění zažalovaného nároku knihovní poznámkou žaloby jest však posuzovati nejen s hlediska řu 382 ex. ř., nýbrž dlužno též zkoumati, zda navržená poznámka vyhovuje i předpokladům knihovního zákona. Ze s hlediska řu 61 knih. zák. není přípustnou, odůvodnil správně již rekursní soud a stačí proto odkázati k jeho důvodům. Navržená knihovní poznámka není však přípustnou ani s hlediska řu 20 knih. zák., jak mylně má za to stěžovatelka, poněvadž se jí nemají uvést v patrnost osobní poměry rázu řu 20 lit. a) knih. zák., ani se jí nemají přivoditi určité právní účinky podle ustanovení knihovního zákona nebo civilního řádu soudního neb exekučního řádu (lit. b). Knihovní poznámky k jiným účelům však přípustnými nejsou, jak z doslovu řu 20 knih. zák. nepochybně vysvítá.

Čís. 5449.

Sudiště podle řu 99 j. n. nemůže se dovolávati žalobce, bydlící v cizozemsku, pro žalobu o splnění kupní smlouvy ohledně nemovitosti v tuzemsku, byla-li smlouva ujednána v cizozemsku a tamže měla být splněna. Jest bez významu, že smlouva měla být sepsána a zavtělena tuzemským právním zástupcem žalobce v tuzemsku. Jde-li o jednotnou smlouvu, nestačí ku založení sudiště, že pouze jeden z více žalobců má bydliště v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1925, R I 934/25.)

Žalobci, bydlící ve Vídni, domáhali se na žalovaném, bydlícím rovněž ve Vídni, splnění kupní smlouvy ohledně $\frac{2}{5}$ domu v Mariánských Lázních. Námitku místní nepříslušnosti soud první stolice (kraj- ský soud v Chebu) zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Soud rekursní nesdílí právního názoru soudu první stolice, že sudiště jmění dle §u 99 j. n. jest založeno proto, že sporná věc (uzavření smlouvy) jest v právním vztahu k tuzemsku. Jest zjištěno, že obě sporné strany mají bydliště ve Vídni, kdež skutečně také bydlí a že spolužalobkyně má též bydliště v Mariánských Lázních. Jest dále nesporno, že sporná smlouva předchozí (punktace) o $\frac{2}{5}$ domu v Mariánských Lázních, žalovanému patřících, jež jsou předmětem sporu, byla ujednána ve Vídni. Smlouva trhová měla býti právním zástupcem žalobců v Mariánských Lázních sepsána (koncipována), zaslána plno- mocníku žalovaných do Vídně k podpisu a pak za účelem knihovního provedení právnímu zástupci v Mariánských Lázních vrácena. Jak plyne z údajů žaloby, jedná se o jednotnou smlouvu. Žalobci nemají bydliště v tuzemsku, sporný nárok zakládá se na smlouvě, sjednané v cizině, a závazek měl býti splněn žalovaným v cizině, takže schází veškeren vztah stran rozepře k tuzemsku. Okolnost, že dle ujednání měla býti smlouva sepsána (koncipována) a zavtělena právním zástupcem žalobců v tu- zemsku, jest pro spornou příslušnost dle §u 99 j. n. bez významu, jelikož obstarávání úkonů těch právním zástupcem tím mělo se státi jen za úče- lem snažšího provedení smlouvy, uzavřené v cizině, kde též závazek ža- lovaným měl býti splněn. Účelem sudiště majetku dle §u 99 j. n. bylo chrániti zájmy tuzemských oprávněných proti dlužníkům, bydlícím v ci- zozemsku, a umožniti tuzemským věřitelům snažší vymáhání jejich práv proti povinným, majícím bydliště v cizině tak, by tuzemský žalobce ne- byl nucen domáhati se svého práva před soudem cizozemským. Poně- vadž žádný z obou žalobců nemá v tuzemsku bydliště, jde o splnění jednotné smlouvy a není žádného vztahu stran rozepře k tuzemsku, ne- mohou žalobci příslušnost dovolávaného soudu opíratí o ustanovení §u 99 j. n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Nejvyšší soud sdílí co do sudiště dle §u 99 j. n. právní názor rekursního soudu, který v podstatě souhlasí s právní zásadou vyslovenou Nejvyšším soudem v rozhodnutí čís. 1638 sb. n. s., že sudiště dle §u 99 j. n. může se dovolávati jen osoba, bydlící v tuzemsku, ať jest tuzemcem nebo cizozemcem. Stačí proto poukázati stěžovatele na důvody tohoto rozhodnutí a na důvody napadeného usne- sení. Rozhodnutí Nejvyššího soudu čís. 488 sb. n. s. předpokládá trvalé vztahy stran k tuzemsku, jichž v případě, o nějž jde, není, neboť žalobci domáhají se teprve žalobou vlastnictví k 40% domu v Mariánských Lá- zních a tvrdí, že žalovaný ho pozbyl úmluvou ze dne 22. února 1924. Stěžovatelé poukazují tedy neprávem na toto rozhodnutí.